

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Prošlo je nekoliko dana od početka Korizme. Osim što je nam u zahvalnosti i ohrabrujući nas da učimo Crkva ponovno predstavila četrdeset dana molitve i posta Isusa Krista u pustinji i njegovu pobjedonosnu borbu protiv zlođuha, predlaže nam da se vrlo dobro pripremamo kako bismo slijedećeg Uskrsa proživjeli prizore muke, smrti i uskrsnuća Našega Gospodina. Zato nas ona poziva da ovo liturgijsko vrijeme pređemo u dubokom jedinstvu s Učiteljem, kao što nas je pred nekoliko godina podsjećao sveti Ivan Pavao II.

„*Evo, uzlazimo u Jeruzalem (Mk 10, 33)*. Tim riječima Gospodin poziva učenike da prođu skupa s Njim putem koji od Galileje vodi do mjesta gdje će se ispuniti njegovo otkupiteljsko poslanje. Taj put do Jeruzalema, koji Evandelisti prikazuju kao vrhunac zemaljskog Isusovog hoda, znači model kršćanskoga života koji se zalaže da slijedi Učitelja na putu Križa.

Krist taj isti poziv „uzlazimo u Jeruzalem“ upravlja i današnjim ljudima. I On to radi posebno izražajno u ovom vremenu Korizme, koje je dobro za obraćenje i pronalaženje potpunog zajedništva s Njim, dok prisno sudjelujemo na otajstvu njegove smrti i uskrsnuću. Stoga, Korizma za vjernike znači dobru priliku za temeljitu reviziju života¹.

Poznata nam je glavna praksa koju preporuča Crkva kako bi pokazala tu težnju za obraćenjem: molitva, pokora i djela milosrđa. Htjela bi da u ovoj prilici posebno pripazimo na ono zadnje. Papa Franjo se u svojoj poruci za Korizmu odnosi na *globalizaciju ravnodušnosti*: zlo koje u naše vrijeme raste i koje se frontalno protivi načinu Božjega djelovanja. Ustvari, Gospodin u svojem beskrajnom milosrđu čuva sve i svakoga pojedinca, traži nas i kada se udaljimo, ne prestaje slati nam jasnoću svoga svjetla i snagu svoje milosti kako bismo se odlučili u svakom trenutku se ponašati kao dobra njegova djeca. Sveti Otac naglašava: **Ali događa se da kada nam ide dobro i osjećamo se zadovoljnima, zaboravljamo na druge (što Bog Otac nikad ne čini) i ne zanimaju nas njihovi problemi, ni patnje, ni nepravde koje trpe...²**.

Kako bismo prevladali tu opasnost, moramo promatrati solidarnost prema drugima. A prije svega treba razmatrati Općinstvo svetih koje će nas potaknuti na služenje i da se brinemo o svojim sestrama i svojoj braći koji zaslužuju duhovnu i materijalnu pažnju. Korizma se tako pretvara u vrijeme koje je posebno prikladno za oponašanje Krista u velikodušnom predanju članovima njegova mističnoga Tijela dok mislimo na to kako se On nama daje.

Snaga kako bismo se ponašali na taj način dolazi od pažljivog slušanja riječi Božje i primanja sakramenata – Ispovijedi i Pričesti – koji se na konkretan način spominju u Crkvenim zapovijedima za ovo vrijeme. Promislimo da kada primamo Gospodinovo Tijelo u Pričesti, uz potrebne duhovne pripreme, sve više sličimo Njemu, savršenija je naša identifikacija s Isusom, dok na kraju – kao što je ponavljao naš Otac – ne budemo *ipse Christus*, sam Krist. I tako ćemo dobro usvojiti sve nedostatke drugih, bez dopuštanja da se u našem srcu oblikuje kora egoizma i da se okrenemo sami sebi: **tko je Kristov pripada samo jednom tijelu i u Njemu nema ravnodušnosti prema drugima³**. Kako da ne spomenem izravno

¹ Sveti Ivan Pavao II., Poruka za Korizmu, 7.1.2001.

² Papa Franjo, Poruka za Korizmu 2015., 4.10.2014.

³ *Isto*.

propovijedanje svetoga Pavla: *I ako trpi jedan ud, trpe zajedno svi udovi; ako li se slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi*⁴.

Moja je želja, i to velika, kćeri i sinovi moji, da ta razmišljanja prenesemo na pažnju prema bolesnima: djelo milosrđa koje Isus Krist nagrađuje na poseban način. Također molimo svaki dan za one koji trpe progone zbog svojih religioznih uvjerenja. Nitko nam ne može biti stranac! Molimo Gospodina da im pomogne svojom milošću i da im da snagu. A pošto ljubav ima red, ona mora stići najprije do onih koji su nam bliži – članovima naše nadnaravne ili ljudske obitelji, prijateljima i susjedima, kolegama na poslu – svima onima s kojima nas vežu posebne veze bratstva, koliko god bile različite situacije u kojima se nalazimo.

Vrlo jasni su prijedlozi koje prepisujem: **Uspijevamo li u tim crkvenim stvarnostima iskusiti da smo dio istoga tijela? Tijela koje ujedno prima i dijeli ono što Bog želi darivati? Tijela koje poznaje i skrbi za svoje najslabije, najsiromašnije i najmanje članove? Ili se sklanjamo u neku opću ljubav koja želi zagrliti cio svijet, ali zaboravlja Lazara koji sjedi pred našim zatvorenim vratima? (usp. Lk 16, 19-31)**⁵.

Koristim priliku da se ponovno zahvalim svojim kćerima i sinovima, kao i mnogim drugim ljudima koji se brinu za bolesne i starije osobe, za njihovo velikodušno zalaganje u tom poslu: kako je to Bogu drago! Ne previđam da ponekad u tom poslu nastaje umor. Ali tada obratimo oči na stvarnost koja je u svjetlu vjere vrlo jasna: briga za one koji su sami nemoćni, u vlastitoj kući ili na drugim mjestima, vodi nas pravo do milosrdnog Gospodinovog Srca. Posvećujmo se rado tom najboljem služenju bez ikakvog izbjegavanja osobne žrtve. Često čitam kako je sveti Josemaría – to je bila potreba, također i kako bi se ostvarivao Opus Dei! – rado odlazio u posjet bolesnima i s njima se zadržavao. Iz tih trenutaka izvlačio je snagu kako bi mogao ispuniti ono što je Bog od njega tražio.

U Djelu računamo s velikim iskustvom djela milosrđa: nije uzalud – ponavljam – Opus Dei nastao i rastao među siromašnima i bolesnima. Vrlo značajan za naš put je 19. ožujka 1975., kada se na druženju u obitelji nekoliko mjeseci prije svog odlaska u Nebo – prošlo je četrdeset godina – naš Otac živo sjećao tih početaka. Pozivam vas da se ponovno zadržite na njegovim riječima.

Pošao sam tražiti jakost po najsiromašnijim četvrtima u Madridu. Satima sam hodao na sve strane, svaki dan, pješice s jednog kraja na drugi, među postuđenim i bijednim siromasima koji nisu imali baš ništa; među balavom i prljavom djecom, ali djecom, što znači dušama koje su Bogu ugodne (...). I kakvo dobro i kakva radost! Bili su mnogi sati u tom poslu, ali žao mi je što nije bilo još više. I u bolnicama, kućama gdje su bili bolesnici, ako su se te barake uopće mogle nazvati kućama...Bili su to ljudi zapušteni i bolesni; neki su imali tada neizlječivu bolest tuberkulozu (...).

Bile su to intenzivne godine u kojima je Opus Dei rastao prema unutra bez da se primjećuje. Ali želio sam vam reći – jednog dana će vam se ispričati detaljnije, uz dokumente i papire – da su ljudska jakost u Djelu bili bolesnici u bolnicama u Madridu: oni najteži; oni koji su živjeli kod kuće bez ikakve ljudske nade; oni najneobrazovaniji iz

⁴ 1 Kor 12, 26.

⁵ Papa Franjo, Poruka za Korizmu 2015., 4.10.2014.

*najgorih predgrađa*⁶.

Bolesnicama i bolesnicima predlažem da budu poučljivi i da se prepuste njezi; neka zahvale za ljudsku i kršćansku ljubav koju im pruža sam Isus Krist preko onih koji se za njih brinu. Koliko ljudi, među njima također i oni koji ne posjeduju blago vjere, bude ganuto kad vide pravu kršćansku i ljudsku ljubav i počinje otkrivati Isusovo lice u bolesnicima ili u ljudima koji se za njih zalažu!

Koju radost nam čini također blizina svetkovina svetoga Josipa i Blagovijesti. One imaju značajno mjesto u ovoj marijanskoj godini posvećenoj obitelji, jer nam pokazuju ambijent kuće u Nazaretu. Tamo se uprisutnilo veliko Božje milosrđe prema ljudima i ljubav Presvetoga Trojstva po utjelovljenju Riječi u prečistoj Marijinoj utrobi. Tamo je Isus proveo mnoge godine, uvijek okružen ljubavlju i brigom svoje Majke i svetoga Josipa. Tamo je sveti Patrijarh radio savršeno ljudski i nadnaravno. Ima izvrsnih razloga da se njima povjeri svetost kršćanskih domova i moli za njihovu zaštitu nad svim obiteljima na zemlji.

U svojim zadnjim katehezama Papa je naglasio vrlo važnu ulogu majke i oca unutar obitelji. Jednom takvom prilikom je rekao: **majke su najjači antidot protiv širenja egoističnog individualizma**⁷. Isto treba reći i o očevima koji isto tako igraju temeljnu ulogu. Svakoj obitelji je potrebna prisutnost oca, iako nažalost **danas se došlo do tvrdnje da je naše društvo „društvo bez očeva“ (...). Posebno u zapadnom svijetu bi očevo lik bio simbolički odsutan, zastranjen, nestao**⁸. Takav stav znači vrlo tešku grešku, jer toliko otac koliko i majka potpuno su neizostavni za skladan razvoj djece u svim značajkama. Jeli intenzivna i velikodušna naša molitva za tu vitalnu ćeliju – obitelj – u Crkvi i u građanskom društvu? Molimo li da svaki dom bude produžetak onoga gdje je boravio Sin Božji u Nazaretu? Kako zahvaljujemo za velikodušnu i radosnu samozatajnost tolikih očeva i majki? Sjetimo li se moliti za sreću supružnika kojima Bog nije dao djecu da ljube Volju Božju dok osim toga daju primjer služenja svim ljudima?

U svakom slučaju, bilo da je mnogo, malo ili ništa djece koju Bog šalje, potrebno je da svi kršćanski domovi potiču na radost, jer znaju da su *kućna crkva*. Zato donosim slijedeću poduku svetoga Josemarije kada je tvrdio da se djeca moraju primiti **uvijek uz radost i zahvalnost, jer ona su dar i blagoslov Božji i dokaz pouzdanja**⁹. I dodao je: **ne sumnjajte u to da manjak djece u kršćanskim obiteljima završava u smanjenju broja svećeničkih poziva i duša koje se žele posvetiti cijeloga života služenju Isusu Kristu. Vidio sam dosta brakova kojima Bog nije dao više od jednog djeteta, a imali su velikodušnost da ga prikažu Bogu. Ali nema ih mnogo koji tako rade. U brojnim obiteljima je lakše shvatiti veličinu božanskoga poziva i među njihovom djecom ima njih za sve staleže i putove**¹⁰.

Supružnici nemaju uvijek potomstvo. U tim slučajevima ne mogu se smatrati poraženima, jer to nisu. To je drugi način – također božanski – koji Gospodin ima kako bi blagoslovio bračnu ljubav. Naš Otac je tvrdio: **Brojne obitelji vrlo me raduju. Ali kada susretnem brak bez djece, jer Bog im ih nije dao, također se ispunim radošću: ne samo da oni mogu isto posvećivati svoj dom, već osim toga raspolažu s više vremena da se posvete djeci drugih, a mnogo je njih koji to već rade uz divnu samozataju. Ponosan sam jer mogu tvrditi da nikad nisam ugasio plemenitu ljubav na zemlji; nasuprot, podržavao sam, jer to mora biti –**

⁶ Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 19.3.1975.

⁷ Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 7.1.2015.

⁸ Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 28.1.2015.

⁹ Sveti Josemaría, *Pismo*, 9.1.1959., br. 54.

¹⁰ *Isto*, br. 55.

*svakim danom sve više – božanski put*¹¹. Zahvalimo Bogu za radosnu vjernost tih supružnika.

Na blagdan svetoga Josipa svi ćemo se utjecati svetom Patrijarhu moleći ga da cijeli naš život ispuni vjernošću prema Bogu, iz dana u dan, kao što je to ispunio taj pravedni čovjek, odgovarajući na sve božanske molbe. A prije završetka želim vas podsjetiti da se 28. ožujka ispunja devedeset godina od svećeničkog ređenja našega Oca. Zazivajte ga posebno pobožnom i postojanom molitvom za Crkvu i Papu; za svećeničke i redovničke pozive; za pozive – također božanske – na potpuno predanje usred svijeta, u apostolskom celibatu ili u braku; za vjernost svih kršćana. Upravite svoje molitve vjerom i pouzdanjem Djevici Mariji i svetom Josipu, kako bismo mogli na kontemplativan način hodati usred svijeta.

Velika mi je radost reći vam, prije nego započnem dane duhovne obnove, da sam išao moliti u Loreto, u društvu svih vas, i u društvu našega Oca. Mogao sam ga više puta pratiti i vidjeti kako je ljubio našu Majku i u njezine ruke stavio život svojih kćeri i sinova, kao i svoj život: to je ustvari Djelo! Tako je htio više i bolje služiti svetoj Crkvi.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1 ožujka 2015.

Copyright © 2015. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

¹¹ Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskoga skupa, 10.4.1969.